

Arrest

Nr. 28 292 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 2 maart 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sunnitische Koerd afkomstig uit Faida in Centraal-Irak. U zou in een garage gewerkt hebben. Omdat uw beide ouders waren omgekomen, zou u met uw grootmoeder hebben samengewoond. Op 4 juni 2004 zouden drie onbekenden naar uw huis gekomen zijn. Deze mannen zouden u meegenomen hebben, in de koffer van uw wagen hebben gestopt en u vervolgens naar een onbekende plaats hebben gebracht. Hier zou één van de mannen u hebben aangesproken. Hij zou u gezegd hebben dat u uw wagen diende achter te laten. Ze zouden in de wagen explosieven installeren en u vervolgens één van de volgende dagen de wagen terugbezorgen. U zou dan de wagen ergens tot ontploffing moeten brengen. Omdat u bang was, zou u met het voorstel akkoord zijn gegaan. Hierna zouden de drie mannen u terug naar huis gebracht hebben. De volgende ochtend zou u de hele

situatie aan uw baas voorgelegd hebben. Hij zou u aangeraden hebben niet naar de politie te gaan en de situatie af te wachten. Dezelfde avond zouden twee van de drie mannen uw wagen terug thuis bezorgd hebben. Ze zouden u gezegd hebben dat ze u de volgende dag vroeg zouden komen afhalen en dat u hen dan met u wagen diende te volgen. Na hun vertrek zou u vastgesteld hebben dat er in de koffer van uw auto inderdaad explosieven waren geïnstalleerd. U zou opnieuw naar uw baas gegaan zijn. Hij zou u aangeraden hebben om Irak te ontvluchten. Op 6 juni 2004 zou u naar Istanbul (Turkije) gereisd zijn, waar u op 8 juni aankwam. Op 24 september 2004 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 27 september 2004 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Niertegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dient in de gegrondheidsfase door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat u, sinds u in België bent, met nog niemand in Irak contact heeft gehad. Dit is wel erg opmerkelijk aangezien u sinds 27 september 2004 in België vertoeft, bijna anderhalf jaar dus. Wanneer u werd gevraagd wat hiervan de reden is, verklaarde u dat u niemand in Faïda kende die over een telefoon beschikt. Wanneer u erop werd gewezen dat er nog andere manieren zijn om in contact te treden, namelijk via de post of via het internet, antwoordde u dat u niet kan lezen en schrijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 4). Deze uitleg is niet overtuigend. Het is immers onbegrijpelijk dat u er niet in zou slagen, op welke manier dan ook, om enig contact te leggen, rechtstreeks of onrechtstreeks, met mensen uit uw vroegere kennissen- of familiekring in Irak teneinde u te informeren over de huidige gang van zaken en de situatie van uw familie aldaar. In dit verband dient te worden gewezen op uw verklaringen met betrekking tot uw grootmoeder, volgens uw relaas uw enig familielid. Toen u werd gevraagd wat u precies met haar had afgesproken toen u was gevlucht, antwoordde u eerst dat u haar gewoon had achtergelaten en dat ze dus zelfs niet wist dat u was gevlucht. Wanneer u dan werd gevraagd wat hiervan de reden was, antwoordde u, in strijd met uw eerdere verklaring, dat ze wel wist dat u was gevlucht, maar niet naar welk land en dat u voordat u vluchtte haar wat geld had meegegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat u zich echter sinds uw aankomst in België geen moeite heeft getroost om haar op de hoogte te brengen van uw veilig verblijf alhier, noch het nodig vond te informeren naar haar én uw situatie in Irak, komt weinig geloofwaardig over en wijst op een gebrek aan interesse van uwentwege in uw actuele situatie en die van uw enig overgebleven familielid in uw land van herkomst. Deze vaststelling doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder legde u een aantal incoherente en tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw ontvoering waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas in dit verband wordt ondermijnd.

Zo verklaarde u dat op 4 juni 2004 drie onbekende mannen s avonds naar uw huis waren gekomen. Ze zouden u verplicht hebben om de sleutel van uw wagen af te geven, met hen mee te komen en vervolgens in de koffer van uw eigen wagen plaats te nemen. Er werd u gevraagd wat deze mannen u gedurende dit incident precies zeiden. U antwoordde dat ze u helemaal niets zegden. U zou voor het eerst zijn toegesproken door één van hen toen ze u op een onbekende plaats lieten uitstappen uit de wagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Nochtans is het weinig geloofwaardig dat deze mannen u helemaal niets zouden hebben gezegd tijdens de hele ontvoering maar dat ze u wel duidelijk hebben kunnen maken om de sleutel van uw auto mee te geven en vervolgens met hen mee te komen in de koffer van uw eigen wagen. Dit aspect van uw relaas is weinig aannemelijk.

In hetzelfde verband dient te worden gewezen op de volgende tegenstrijdigheid. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u onderweg naar de onbekende plaats door twee van de mannen in het oog werd gehouden (zie gehoorverslag DVZ, p. 13). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u in de koffer van uw eigen wagen diende plaats te nemen. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of u onderweg door de mannen in het oog werd gehouden. U antwoordde dat dit uiteraard niet mogelijk was aangezien u in de koffer opgesloten zat en jullie elkaar dus niet konden zien. Wanneer u met bovenstaande tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat ze waarschijnlijk te wijten was aan een vertaalfout van de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens werd u erop gewezen dat nergens in het verslag voor de Dienst Vreemdelingenzaken verwezen werd naar het feit dat u in de koffer van uw wagen werd opgesloten. U verklaarde dat u het wel degelijk had vermeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit strookt niet met het gehoorrapport van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat deze anomalie te wijten zou zijn aan een vertaalfout is evenmin een afdoende uitleg. Immers, het

gehoorrapport van de Dienst Vreemdelingen zaken werd door u ondertekend voor akkoord nadat het u werd voorgelezen en zonder dat u nog aanpassingen of correcties heeft laten noteren.

Vervolgens verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingen zaken dat op 6 juni 2004, twee dagen na de ontvoering, de terroristen uw wagen terug thuis bezorgden (zie gehoorverslag DVZ, p. 13). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de mannen u reeds de dag na het incident uw wagen terug thuis bezorgden. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u dat u dit onmogelijk kon gezegd hebben aangezien u twee dagen na de ontvoering reeds weggevlucht was (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). In dit verband dient ook te worden gewezen op de volgende incoherentie in uw opeenvolgende verklaringen. Zo werd u gevraagd of de drie onbekende mannen Koerden dan wel Arabieren waren. U antwoordde dat u van één van de drie kon zeggen dat hij een Koerd was aangezien hij u in het Koerdisch aansprak. U voegde er zelf aan toe dat u het van de andere twee mannen niet wist (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Nochtans verklaarde u later dat op 6 juni 2004 de ene man die u eerder in het Koerdisch aangesproken had, niet aanwezig was toen uw wagen thuis terug werd bezorgd en u van de twee andere mannen te horen kreeg dat ze u de volgende dag terug zouden oppikken. Er werd u op gewezen dat u dan toch ook met de andere twee mannen had gesproken. U bevestigde dat u één van de twee anderen wel degelijk hebt horen praten, meer bepaald in het Arabisch. Op de vraag waarom u hier dan niet eerder naar had verwezen toen u werd gevraagd of de mannen Koerden dan wel Arabieren waren, antwoordde u dat u de vragen pas beantwoordt wanneer de vraag wordt gesteld (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Nochtans was u eerder erg duidelijk gevraagd of de drie mannen Koerden dan wel Arabieren waren.

Voorts dient te worden gewezen op de toch wel bijzonder vage verklaringen die u aflegde in verband met de dood van uw vader. Deze zou, althans volgens uw verklaringen, om het leven zijn gekomen nadat hij door de overheid was vervolgd. Wanneer u werd gevraagd om dit toe te lichten, antwoordde u dat uw vader problemen had met de stam waartoe een zekere (F.M.) behoorde. Deze laatste zou een functie bij de toenmalige overheid hebben uitgeoefend. U kon evenwel niet zeggen welke concrete problemen uw vader dan wel had. U hebt er ook nooit naar geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 1 en p. 2). Opmerkelijk in dit verband is dat u zegt dat het dode lichaam van uw vader door een zekere (D.), een vriend van uw vader, bij u thuis in Faida werd bezorgd. Op de vraag hoe (D.) in het bezit was gekomen van het lichaam van uw vader, kon u geen antwoord geven. U had er niet naar geïnformeerd. Wanneer u werd gevraagd of u zich dit dan niet afvroeg, antwoordde u dat uw vader waarschijnlijk bij (D.) thuis gearresteerd werd en dat deze laatste, later bij de overheid was gaan informeren naar uw vader. (D.) zou dan het lichaam van uw vader hebben meegekregen. U gaf evenwel toe dat u dit alles louter vermoedde, U hebt het immers nooit aan (D.) zelf gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat u geen enkele poging hebt ondernomen om de ware toedracht van de feiten te weten te komen en hieromtrent geen vragen zou hebben gesteld aan (D.) of aan andere personen of instanties. Eveneens opmerkelijk is dat u niet precies kon zeggen wanneer uw vader begraven werd. U verklaarde dat het ergens in de herfst van het jaar 2000 was (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Aangezien dit een erg aangrijpende gebeurtenis moet geweest zijn, alsook rekening houdend met de verdachte omstandigheden waarin uw vader om het leven is gekomen, is het andermaal bevreemdend dat u deze gebeurtenis niet preciezer in de tijd kan situeren.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kan aan van uw relaas en beweerde vrees voor vervolging nauwelijks geloof worden gehecht.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs van uw ingeroepen problemen kan verschaffen. Ook bent u niet in bezit van enig identiteits-en/of reisdocument, waardoor uw identiteit en reisweg niet kunnen worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak ik het geenszins aangewezen vind om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig tevens de aandacht van de Minister op het advies van het UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt aan afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.2.1. Verzoeker wijst er bij wege van argument tegen de motivering van de bestreden beslissing op dat hij inderdaad niet kan lezen en schrijven. Hij kent niemand in Faïda met een telefoon, maar zal de nodige inspanningen doen om informatie te bekomen omtrent de huidige situatie. Tot op heden heeft hij geen contact kunnen leggen met familie of bekenden in Irak.

Verzoeker houdt voor een natuurlijke uitleg te hebben voor de tegenstrijdigheden en stelt dat hij deze op de zitting zal toelichten. Hij wenst enkel op te merken dat het met betrekking tot de afkomst van de drie onbekende mannen niet zo is dat omdat bepaalde personen Arabisch zijn, zij Arabieren zouden zijn.

Aangaande de dood van zijn vader kan verzoeker alleen maar aanstippen dat hij weinig weet over de omstandigheden hiervan gezien zijn vader nooit veel meegedeeld heeft over de problemen die hij kende.

Hij verzoekt hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

2.2.2. Verzoeker brengt geen documenten bij om zijn voorgehouden identiteit en afkomst te ondersteunen, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Hij legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent deze documenten, daar waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) aangaf dat hij zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs verloor in Turkije (administratief dossier, stuk 15, nr.20), terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) verklaarde dat hij zijn identiteitskaart verloor in Istanbul, doch vervolgens, gevraagd naar zijn nationaliteitsbewijs, aangaf: *"(...) Ik heb enkel mijn ID-kaart, gñ bewijs van nationaliteit"* (administratief dossier, stuk 3, p.4).

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent zijn voorgehouden problemen, noch omtrent de problemen en het overlijden van zijn vader, en dit ondanks zijn verklaring dat hij hiervan een overlijdensakte heeft in Irak (ibid., p.3).

Tevens liet hij, ondanks dat hij reeds sedert 27 september 2004 in België verblijft, na zich te informeren omtrent de huidige gang van zaken en de situatie van zijn grootmoeder in Irak. Bovendien stelt de bestreden beslissing met reden dat verzoeker zich sedert zijn aankomst in België geen moeite heeft getroost om haar op de hoogte te brengen van zijn veilig verblijf alhier, hetgeen weinig geloofwaardig overkomt. De bestreden beslissing stelt met recht dat verzoekers uitleg voor dit alles niet overtuigend is, aangezien het onbegrijpelijk is dat verzoeker er niet in zou slagen om, op welke manier ook, rechtstreeks of onrechtstreeks, enig contact te leggen met mensen uit zijn vroegere kennissen- of familiekring in Irak. Verzoeker toont geenszins aan dat hij hiertoe ernstige en aanhoudende pogingen zou hebben ondernomen.

De bestreden motivering betreffende verzoekers incoherente verklaringen aangaande zijn grootmoeder, meerbepaald hetgeen hij haar vertelde voor zijn vlucht, vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

De bestreden beslissing acht het terecht onaannemelijk dat de mannen bij verzoekers ontvoering geen woord zouden hebben gezegd, doch hem wel duidelijk konden maken dat hij de sleutel van zijn auto moest afgeven en met hen mee moest komen in de koffer van zijn eigen wagen.

Verzoekers uitleg aangaande de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid met betrekking tot de origine van zijn ontvoerders is niet van aard om deze te weerleggen, daar verzoeker zelf verklaarde dat één van de drie mannen een Koerd was aangezien hij verzoeker in het Koerdisch aansprak zodat redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij, gevraagd of de mannen Koerden dan wel Arabieren waren, tevens spontaan zou hebben verwezen naar het feit dat één van de twee overige mannen in het Arabisch hoorde spreken.

Verzoeker weerlegt de motivering betreffende de overige in zijn verklaringen vastgestelde tegenstrijdigheden niet. Hij beweert weliswaar dat hij hiervoor een natuurlijke uitleg heeft, doch laat na deze in zijn verzoekschrift of verzoekschrift tot voortzetting uiteen te zetten en geeft hiervoor evenmin enige verklaring. De betreffende tegenstrijdigheden vinden stuk voor stuk steun in het dossier en blijven, in acht genomen dat verzoeker deze niet weerlegt, onverminderd gehandhaafd.

De bestreden beslissing motiveert bovendien met reden dat verzoekers vage verklaringen in verband met de dood van zijn vader zijn geloofwaardigheid verder ondergraven, daar hij niet kon zeggen welke concrete problemen zijn vader had of hoe diens vriend D. het lichaam van zijn vader bekwam. Het is ongeloofwaardig dat verzoeker geen poging zou hebben ondernomen om de ware toedracht van de feiten te weten te komen en geen vragen zou hebben gesteld aan D. of andere personen of instanties. Eveneens is het opmerkelijk dat verzoeker niet precies kon zeggen wanneer zijn vader werd begraven. Op basis van de voormelde vaststellingen oordeelde het CGVS op goede grond dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker relaas. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin en voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.3.1. Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in Irak slecht is, repatriëring naar Centraal- en Zuid-Irak humanitair niet mogelijk is en zijn beslissing een niet-terugleidingsclausule bevat. Hij betoogt dat hij onbetwistbaar de Iraakse nationaliteit heeft en vraagt dan ook in ondergeschikte orde dat hem het statuut van subsidiaire beschermde zou worden toegekend.

2.3.2. Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn van Faïda, Centraal-Irak. Hij werd bij het CGVS ondervraagd omtrent zijn regio van herkomst (administratief dossier, stuk 3, p.8) en verweerder betwist verzoekers afkomst niet.

Verzoeker brengt zelf geen begin van bewijs bij omtrent de volgens hem bestaande algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit de bestreden beslissing en de bij de nota van verwerende partij gevoegde informatie, daterend van 31 mei 2007, blijkt echter dat er in Centraal-Irak voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980. Verweerder verklaart ter terechtzitting dat de situatie, zoals omschreven in de informatie die bij de nota werd gevoegd, op heden nog steeds actueel is.

Gelet op het voormelde, dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.